

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

12 юли 1990 година*

„Социална сигурност – Допълнителни помощи от Националния фонд за солидарност – износимост на обезщетенията, за които не се плащат вноски”

По дело C-236/88

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-жа Karen Banks и г-н Scan van Raerenbusch, членове на правната служба, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург в офиса на г-н Georgios Kremliis, член на правната служба, Център Wagner, Kirchberg,

ищец,

срещу

Френската република, за която се явява г-жа Edwige Belliard, заместник-директор на отдел „Икономическо право” към Министерството на външните работи, в качеството на представител, и от г-н Claude Chavance, главен администратор в Министерството на външните работи, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург във френското посолство, 9 boulevard du Prince-Henri,

ответник,

с предмет иск за установяване, че чрез отказа си да предостави или да продължи да предоставя допълнителни помощи от Националния фонд за солидарност на французите, които получават пенсия за инвалидност, за старост или пенсия за преживял съпруг, пребиваващи или прехвърлили местожителството си в друга държава-членка на Общността, Френската република не е изпълнила задълженията си на основание членове 48 - 51 от Договора за ЕИО и член 10 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 от 14 юни 1971 г. относно прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (кодифициран с Регламент (ЕИО) № 2001/83 на Съвета от 2 юни 1983 г., ОВ L 230, 1983 г. стр. 6),

СЪДЪТ,

в състав : г-н F. A. Schockweiler, председател на състава, изпълняващ длъжността председател, г-н M. Zuleeg, председател на състава, г-н G. F. Mancini, г-н T. F. O'Higgins, г-н J. C. Moitinho de Almeida, г-н F. Grévisse и г-н P. J. G. Картеун, съдии,

генерален адвокат: г-н W. Van Gerven,

* Език на производството: френски.

секретар: г-н Н. А. Rühl, главен администратор,

като взе предвид доклада за заседанието и след това устните становища на представители на страните в заседанието от 8 май 1990 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 12 юни 1990 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, постъпила в Секретариата на Съда на 17 август 1988 г., Комисията предявява иск на основание член 169 от Договора за ЕИО за обявяване на това, че като е отказала да предостави или да продължава да предоставя допълнителни помощи от Националния фонд за солидарност към французите, които получават пенсия за инвалидност, за старост или пенсия за преживял съпруг, пребиваващи или прехвърлили местожителството си в друга държава-членка на Общността, Френската република не е изпълнила задълженията си, съгласно членове 48 - 51 от Договора за ЕИО и член 10 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 от 14 юни 1971 г. относно прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността (кодифициран с Регламент (ЕИО) № 2001/83 на Съвета от 2 юни 1983 г., ОВ L 230, 1983 г. стр. 6).

2. От документите, представени на Съда става ясно, че допълнителните помощи отпускат от Националния фонд за солидарност, който е бил създаден през 1856 г. с оглед въвеждането на обща политика за закрила на възрастните хора, включително, по-специално, тези, които са получатели на обезщетения за старост и инвалидност, придобити съгласно правните разпоредби или регламенти и които не притежават достатъчно средства.

3. Условието за отпускане на такива помощи, преди това установени в членове L 684 - 711 от Кодекса за социална сигурност, понастоящем са посочени в членове L 815-1 - 815-11 от същия кодекс. Допълнителните помощи се финансират от данъчни приходи и няма изискване лицето, на което са отпуснати да бъде пенсионирано заето или самостоятелно заето лице. Обезщетението се плаща като допълнение към всякакъв вид източници, включително обезщетения с лични вноски, така че да се постигне едно минимално ниво, като се вземе предвид жизненото равнище във Франция. Член L 815-11 от Кодекса за социална сигурност предвижда, че плащането на допълнителни помощи се прекратява, когато получателят прехвърли местожителството си на територия извън Френската република.

4. Член 4, параграф 1 от Регламент № 1408/71 предвижда, че настоящият регламент се прилага за цялото законодателство, свързано с отраслите на социалната сигурност, които, между другото, се отнасят до обезщетения за старост и инвалидност. Член 10, параграф 1 от Регламент № 1408/71 предвижда,

че придобитите съгласно законодателството на една или повече държави-членки пенсии, парични обезщетения и помощи не подлежат на никакво намаление, поради факта, че получателят пребивава на територията на държава-членка, различна от тази, в която се намира институцията, която е отговорна за изплащането.

5. С писмо от 12 февруари 1979 г. Комисията иска от френското правителство да приведе френското законодателство в съответствие с правото на Общността, така че да гарантира, че в съответствие с Решението от 9 октомври 1974 г. (по дело 24/74, *Rescueil*, стр. 999) получателите на френска пенсия за инвалидност, които отговарят на изискванията за допълнителни помощи, платени от Националния фонд за солидарност, ще продължават да ги получават, когато прехвърлят местожителството си на територията на друга държава-членка. С писма от 15 юни и 9 август 1979 г., френските органи информират Комисията, че подробно проучване на поставения проблем, не им е дало възможност да отстранят препятствията пред изплащането на оспорваните обезщетения, извън Франция.

6. На 24 юли 1980 г. Комисията издава мотивирано становище съгласно член 169 от Договора за ЕИО и иска френското правителство да се съобрази с него в период от един месец. На 29 април 1981 г. Комисията решава да преустанови процедурата по член 169, която е образувала. На 8 август 1985 г. тя предоставя на Съвета предложение за регламент, с който се изменя Регламент № 1408/71 (СОМ(85) 396 окончателен, ОВ 1985 С 240, стр. 6). Това предложение, чието приемане би прекратило обжалваното нарушение, е било създадено, на първо място, за да включи изрично обезщетенията без лична вноска, които се плащат в пари, заедно с другите обезщетения, които попадат в обхвата на Регламент № 1408/71, и на второ място, за да ограничи отпускането на тези обезщетения, придобити съгласно законодателството на една държава-членка, изключително само до лицата, които живеят на територията на тази държава. Въпреки това, с оглед липсата на напредък в преговорите в Съвета, Комисията решава да отмени своето решение за спиране на процедурата съгласно член 169 от Договора за ЕИО и започва това производство.

7. Направено е препращане към доклада от заседанието за по-пълно обхващане на фактите по основното дело, процедурата и заключенията на страните, представени пред Съда, които се упоменават или обсъждат тук само дотолкова доколкото това е необходимо с оглед излагането на мотивите на Съда.

8. От документите, представени на Съда, става ясно, че въпреки че Комисията търси обявяване на това, че Франция не е изпълнила своите задължения съгласно членове 48 - 51 от Договора за ЕИО и член 10 от Регламент (ЕИО) № 1408/71, тя основава своите твърдения само върху нарушението от тази държава на разпоредбите на член 10. Следователно, само по отношение на тези разпоредби, Съдът трябва да определи дали молбата на Комисията е основателна.

9. Комисията твърди, че съгласно практиката на Съда, както е посочено по-специално в неговото Решение от 24 февруари 1987 г. (по дело *Giletti* и други, по съединени дела 379 до 381/85 и 93/86, *Rescueil*, стр.955), отказът от

предоставяне или продължаване предоставянето на помощи, такива като разглежданите по настоящето дело, на получател, който пребивава в или премества мястото на живеене в друга държава-членка, представлява нарушение на член 10, параграф 1 от Регламент № 1408/71.

10. В своето по-горе упоменато Решение от 24 февруари 1987 г. Giletti, като цитира поредица от преюдициални въпроси, препратени за преюдициално решение от Френския касационен съд относно същите помощи, Съдът постановява, че такова законодателство, същото като тук обсъжданото, дотолкова доколкото предоставя право на допълнителни помощи, създадени за да повишат сумата на пенсиите, изплащани чрез социалната сигурност, без никаква оценка на индивидуалните нужди и обстоятелства, които представляват характеристика на помощта, попада в схемата за социална сигурност по смисъла на Регламент № 1408/71.

11. В същото решение, Съдът постановява, че член 10 от Регламент № 1408/71 трябва да се тълкува в смисъл, че едно лице не може да бъде възпрепятствано от придобиването или запазването на правата за обезщетения, пенсии и помощи, посочени в тази разпоредба, само на основание, че не живее на територията на държавата-членка, на която се намира институцията, която отговаря за изплащането на тези обезщетения.

12. Френското правителство оспорва, че въпросните допълнителни помощи се отпускат като се взима предвид специфичната икономическа и социална среда, тъй като са създадени за да гарантират минимум средства за съществуване във Франция. Следователно плащането на такива помощи в друга държава-членка не би изпълнявало повече същите функции и следователно спира да служи за тази цел

13. Този аргумент не може да бъде приет. Когато допълнителните обезщетения, като тези, които се обсъждат по настоящето дело, попадат в обхвата на схема за социална сигурност по смисъла на Регламент № 1408/71, фактът, че плащането на обезщетението е свързан със специфичната икономическа и социална среда, не може, съгласно правото на Общността, каквото съществува в момента, да представлява основание за разграничаването им от пенсията, към която автоматически са добавени.

14. Следва, че за да се изплатят въпросните допълнителни помощи, условието за постоянно жителство на територията на Франция, не е в съответствие с член 10, параграф 1 от Регламент № 1408/71.

15. Френското правителство по-нататък твърди, че изнасянето допълнителните помощи, изплащани от Националния фонд за солидарност, както и обезщетенията без лични вноски, отпускани в други държави-членки, предизвиква сериозни проблеми в управлението, координацията и по същество, които могат да бъдат решени само със законодателните средства на Общността. Поради тази причина, Комисията е предоставила упоменатото предложение по-горе за Регламент от 8 август 1985 г.

16. Въпреки това, при липсата на специални правила, които да се прилагат по отношение на въпросните обезщетения без лична вноска, разрешението на проблемите, поставени от френското правителство, трябва да се основават в съществуващите разпоредби на съответния регламент, каквото е тълкуването на Съда.

17. Въпреки, че е истина, че прилагането на тези разпоредби може да доведе до практически трудности, този факт, както вече е отбелязано от Съда в решение от 28 май 1974 г., точка 12 (по дело 187/73, Callemeun, точка 12, Recueil, стр. 553) не накърнява правата на лицата, извлечени от принципите на социалното законодателство на Общността. Трябва да се отбележи, освен това, че такива практически проблеми могат винаги да се отнасят към Административната комисия за социална сигурност на работниците мигранти, специално създадена за тази цел от член 81, буква е) от Регламент № 1408/71.

18. Следователно трудностите, на които разчита френското правителство, не са такива, които да оправдаят неизпълнението на неговите задължения съгласно правото на Общността.

19. По отношение на препращането на френското правителство до предложението на Комисията от 8 август 1985 г., трябва да се наблегне, че фактът, че предложението, което би прекратило нарушаването, е представено на Съвета, не може да отмени отговорността на държавата-членка, отговорна за това нарушаване от нейното задължение да спазва разпоредбите на действащото право на Общността.

20. Следователно, трябва да се постанови, че като е отказала отпускането или продължаване отпускането на допълнителни помощи от Националния фонд за солидарност на получател с френска пенсия за инвалидност, старост или наследствена пенсия, който пребивава или е прехвърлил местожителството си в друга държава-членка на Общността, Френската република не е изпълнила задълженията си съгласно член 10 от Регламент № 1408/71.

По съдебните разноски

21. По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати се осъжда да заплати съдебните разноски. Френската република е загубила делото и следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

- 1) Обявява, че като е отказала отпускането ли продължаване отпускането на допълнителни помощи от Националния фонд за солидарност на получател с френска пенсия за инвалидност, старост или наследствена пенсия, който пребивава или е прехвърлил местожителството си в друга държава-членка на Общността, Френската република не е изпълнила задълженията си съгласно член 10 от Регламент (ЕИО) № 1408/71 от 14 юни 1971 г. относно прилагането на схеми за социална сигурност на заети**

лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността.

2) Осъжда Френската република да заплати съдебните разноски.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 12 юли 1990 година.

Подписи